

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. august 2014

Kirkedag: 9.s.e.Trin/B

Tekst: Luk 12,32-48

Salmer:

SK: 747 * 447 * 366 * 367 *277,3+4+8

LL: 747 * 447 * 448 * 366 * 367 *369,6 * 277

Når husets teenagere får lov at være alene hjemme, mens mor og far er på ferie, er der mange historier om, hvordan det nogle steder udløser vilde fester med gang i den. Nogle gange går alt over gevind, og det går helt galt. Andre gange er det forældrenes egen skyld, at det går galt og bliver et problem. Hvis ikke de var kommet for tidligt hjem, havde de aldrig opdaget det. Forældrene var ikke ventet på det tidspunkt, så der var jo tid til at rydde op bagefter, så hjemmet var, som forældrene ventede at finde det.

Jeg læste engang i avisen, at sådan en varm sommer, som vi har haft i lang tid, er højsæson for sidespring. Mange af disse sker på jobbet. Chefen er på ferie, egen partner er ikke i øjesyn, og alle har lidt mindre tøj på end sædvanligt. Da man ikke forventer at blive afsløret, ser man lidt løsere på principper og moral.

Det er bare to eksempler. Vi kan måske også finde eksempler fra vores eget liv, eksempler på, at vi opfører os og handler alt efter om der er fare for at blive opdaget eller ej. Vi tror os sikre, og derfor gør vi nogle ting, vi aldrig kunne finde på at gøre åbent, endelige tale om. Eller, der er ting, vi undlader at gøre, for ingen opdager, at vi springer over. Skal vi bruge billeder fra evangeliet, så varer det jo noget før husets herre kommer hjem, så vi gør, som det passer os.

I Jesu ord til os i dag handler det om, at nogle mennesker har fået en opgave betroet. Dels har opgaven det aspekt, at andre mennesker er afhængige af eller nyder godt af, at noget bliver gjort; dels har opgaven det aspekt, at det handler om betroelse og tillid og fortrolighed i forhold til husets herre. Snyder man, snyder man altså på flere områder. Nogle har brug for os, og vi undlader eller udnytter, og vi skal stå til regnskab for indsatsen, vi har ydet. Det er i sin korthed, hvad budskabet er – og så lige med den ekstra og ikke uvæsentlige krølle – at vi aldrig kan vide, hvornår vi kræves til regnskab.

Pointen er jo, at vidste vi det, så opførte vi os også i forhold til dette. Hvis vi kan se politiet, kører vi jo ikke for stærkt. Den egentlige pointe er, at selv om vi ikke ved, hvornår vi kræves til regnskab, skal vi alligevel forholde os til det.

Læses dagens evangelium i dette perspektiv, kaster det lys over, at kristne/kristenheden har en opgave. En særlig opgave, som verden har brug for. Vi har en særlig opgave, fordi vi har fået noget særligt betroet. Vi har gode vilkår at leve under, og vi har Guds ord at leve af og med. Og det forpligter. Og verden har brug for det. Vi kan ikke alle rejse ud i den store verden med en madkurv eller forkynde for store folkemasser i fremmede kulturer. Men vi kan alle være en forkyndelse på vores plads i handlinger, næstekærlighedens handlinger. Og i ord må vi godt være de udfarende. Jeg vil ikke ligefrem sige de angribende; men hvorfor skal kristne altid være de forsvarende og forklarende? Hvorfor skal kristne forklare deres engagement i kristen tro og trosliv?

Det er ikke noget særligt at være døbt og kristen og gå i kirke og tage sin tro alvorligt. Det er naturligt og selvfølgeligt. Det er specielt og underligt at være døbt og kristen og så aldrig gå i kirke eller tage sin tro alvorligt. Derfor må vi godt spørger de

andre, om ikke de vil med og evt. hvorfor ikke. Det er de andre, der er specielle og behøver at forklare sig. Vi ville jo nok spørge ind til og undre os, hvis en ærkedansker kun vil tale svensk. Når vi spørger til ”underlige” forhold på det ene område, må vi også godt gøre det på det andet, hvor en naturlig levevis er at forvente.

Vi skal også huske på, at vores opgave, forkyndelse, omsorgs- og hjælpearbejde og helt almindelige ikke-kirkelige erhverv og arbejde - i det hele taget det, at vi fylder vores plads i livet ud - skal ses i lyset af, at det er en gave og et kald fra Gud. Det er også en gave og et kald at være medmenneske, ægtefælle, søster eller ven. Dét kald og den opgave skal løses i lyset af, at Gud kalder os til regnskab, når det passer Ham at vende tilbage eller kalde os ind på kontoret. Det tidspunkt kan komme uventet, om ikke vi våger og venter Ham med glæde.

Jesus taler om, at kender vi Herrens vilje og ikke handler efter den, skal vi have mange prygl. Det var den tid, hvor man kunne slippe af sted med at tæve konen, når maden ikke smagte godt nok. Spøg til side.

Det er en side af kristendommen, som vi nok er lidt for dårlige til at sætte fokus på. Det, at vi skal stå til regnskab for vore handlinger.

Pointen er, at vi skal erkende, at vi har et kald og en opgave i lighed med, hvad vi selv har fået betroet. Vi skal erkende, at vi har fået en gave, som en opgave jo er. Man giver jo ikke en opgave til en håbløs, men til privilegerede. Vi er privilegerede, og vi får privilegerede opgaver. Vi skal erkende, at en anden end os selv har ret til og krav på opgaven, og også har ret og myndighed til at kontrollere og bedømme dens udførelse ud fra dennes forventninger.

Det må vi egentlig godt glæde os lidt over, at der er en, der vil kontrollere. Det er svært at blive ved at tage en opgave alvorligt, hvis ingen er interesseret i den. Derfor kan udhuset eller loftetagen godt ligne en krigszone, for det er jo kun os selv, der kommer der.

Pointen er erkendelsen af, at Herren har ret i at have forventninger til os. Pointen er erkendelsen af, at Herren har ret til, at vi venter hans komme, og lever i lyset af det.

Vi må ikke snyde på vores job, og det er ikke altid godt, selv om det er godt nok, når vi har evnerne til at gøre det bedre og gøre det forventede.

Det er muligt, meget muligt, at vi må finde os i, at der ved kontrollen alligevel opdages fejl og forsømmelser. Da kan vi kun håbe på en nådig dommer. Det skal ikke få os til at slappe af. Pointen er netop ikke, at så er alt lige meget.

Er vi ligeglade med Herrens ejendom og opgaven, Han har beriget os med, møder vi Ham før vi forventer det, og vi møder Ham i hans retfærdigheds myndighed. Er vi årvågne og venter Ham, skal vor evt. frygt for Hans retfærdige dom gøres til skamme af Hans nådige dom.

Salig den tjener, som hans Herre finder i færd med at gøre hans vilje, når han kommer. Velsignet være han som kommer i den time vi ikke kender. Men vi venter ham og lukker op, når han banker på. Da vil han lade os sætte os til bords og selv sørge for os, således, som han gør, når han indbyder os til sit hellige måltid, hvor han i al sin nåde giver sig selv for og til os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.